

Legământul de la Sinai

Sabat după-amiază, 16 august

De memorat:

„Ați văzut ce am făcut Egiptului și cum v-am purtat pe aripi de vultur și v-am adus aici la Mine. Acum, dacă veți asculta glasul Meu și dacă veți păzi legământul Meu, veți fi ai Mei dintre toate popoarele, căci tot pământul este al Meu; Îmi veți fi o împărăție de preoți și un neam sfânt. Acestea sunt cuvintele pe care le vei spune copiilor lui Israel.”
Exodul 19:4-6.

Unde a condus Dumnezeu poporul Israel după ce l-a eliberat din Egipt? În Țara Promisă – unde altundeva? Oricât de corect ar părea, acest răspuns este greșit din punct de vedere teologic. Dumnezeu Însuși răspunde: „Ați văzut ce am făcut Egiptului și cum v-am purtat pe aripi de vultur și v-am adus aici la Mine” (Exodul 19:4, subl.ad.). Astfel, răspunsul biblico-teologic la întrebarea de mai sus dezvăluie prioritatea și scopul divin: Domnul i-a adus pe israeliți la Sine.

Atunci când oamenii se îndepărtează de El, Dumnezeu îi caută și îi cheamă înapoi la El. Cel mai bun exemplu al acestui adevăr profund se găsește în grădina Eden, când Adam și Eva au păcătuit împotriva lui Dumnezeu, nu au ascultat de porunca Lui și s-au ascuns de El. El a luat inițiativa și i-a chemat: „Unde ești?” (Geneza 3:9). El face întotdeauna primul pas. Domnul Isus afirmă acest lucru într-un mod elocvent: „Veniți la Mine, toți cei trudiți și împovărați, și Eu vă voi da odihnă. Luați jugul Meu asupra voastră și învățați de la Mine, căci Eu sunt blând și smerit cu inima; și veți găsi odihnă pentru sufletele voastre” (Matei 11:28,29).

Dumnezeu ne cheamă pe toți; soarta noastră veșnică depinde de răspunsul nostru.

Duminică, 17 august

La muntele Sinai

1. Ce a promis Dumnezeu, în Exodul 19:1-8, la poalele muntelui Sinai?

Exodul 19:1-8

¹ În luna a treia după ieșirea lor din țara Egiptului, copiii lui Israel au ajuns în ziua aceea în pustiul Sinai.

- ² După ce au plecat de la Refidim, au ajuns în pustiul Sinai și au tăbărit în pustiul. Israel a tăbărit acolo, în fața muntelui.
- ³ Moise s-a suit la Dumnezeu. Și Domnul l-a chemat de pe munte, zicând: „Așa să vorbești casei lui Iacov și să spui copiilor lui Israel:
- ⁴ „Ați văzut ce am făcut Egiptului și cum v-am purtat pe aripi de vultur și v-am adus aici la Mine.
- ⁵ Acum, dacă veți asculta glasul Meu și dacă veți păzi legământul Meu, veți fi ai Mei dintre toate popoarele, căci tot pământul este al Meu;
- ⁶ Îmi veți fi o împărăție de preoți și un neam sfânt. Acestea sunt cuvintele pe care le vei spune copiilor lui Israel.”
- ⁷ Moise a venit de a chemat pe bătrânii poporului și le-a pus înaintea toate cuvintele acestea, cum îi poruncise Domnul.
- ⁸ Tot poporul a răspuns: „Vom face tot ce a zis Domnul!” Moise a spus Domnului cuvintele poporului.

Dumnezeu i-a condus pe israeliți la muntele Sinai, unde avea să le dea curând Cele Zece Porunci (Decalogul). Jebel Musa (altitudine 2.285 metri), din peninsula Sinai, este probabil locul unde Moise s-a întâlnit cu Dumnezeu de mai multe ori (Exodul 3:1; 19:2; 24:18) și, ani mai târziu, Ilie L-a întâlnit pe Dumnezeu (1 Împărați 19:8). Este același munte unde Dumnezeu l-a chemat pe Moise să scoată poporul Israel din Egipt (Exodul 3:1,10). Cu acea ocazie, Dumnezeu îl informase pe Moise că, în același loc, avea să se închine lui Dumnezeu împreună cu poporul Israel eliberat – ceea ce urma să fie un semn pentru Moise că Dumnezeul lui Avraam, Isaac și Iacov îi conducea (Exodul 3:12).

După două luni de mers, israeliții au ajuns la Sinai (Exodul 19:1), unde aveau să rămână aproximativ un an (compară Exodul 19:1 cu Numeri 10:11,12). În cursul acestui an au fost date multe legi, descrise în Exodul 19 – 40; Leviticul 1 – 27 și Numeri 1:1 – 10:10. Perioada de ședere a lui Israel la muntele Sinai este fragmentul central al narațiunii din primele cinci cărți ale lui Moise. Aici se află temelia transformării israeliților în popor ales al lui Dumnezeu, singura națiune care nu era adâncită în păgânism și idolatrie.

Dumnezeu ia inițiativa și instituie legământul între El și poporul Israel. Cu condiția ca poporul să asculte și să mențină o relație cu El, Dumnezeu promite să facă din popor o comoară specială, o împărăție de preoți, un popor sfânt. A fi un popor sfânt însemna a fi dedicat lui Dumnezeu și a manifesta caracterul Său în fața altora, în special a națiunilor din jur. De asemenea, israeliții erau chemați să acționeze ca o împărăție de preoți, care să-i pună pe alți oameni în legătură cu Dumnezeu, conducându-i la El și învățându-i căile și legile Sale. Ei trebuiau să fie comoara deosebită a lui Dumnezeu, deoarece El dorea ca Israel să fie mijlocul Său de iluminare a lumii cu cunoașterea Sa și a caracterului Său.

Acest legământ reprezenta stabilirea legală a unei relații între Dumnezeu și poporul Său. Formula generală a legământului, care variază ușor în diferite texte, este: „Eu voi fi Dumnezeul lor, iar ei vor fi poporul Meu” (vezi Exodul 6:7; Leviticul 26:12; Ieremia 24:7; 31:33; Evrei 8:10; Apocalipsa 21:3).

Imaginează-ți că ești „comoara specială” a lui Dumnezeu! Ce privilegii speciale ar cuprinde asta? Ce responsabilități speciale ai avea?

Luni, 18 august

Pregătirea pentru dar

2. Cum a pregătit Dumnezeu poporul Israel să primească Cele Zece Porunci, conform cu Exodul 19:9-25?

Exodul 19:9-25

- ⁹ Și Domnul a zis lui Moise: „Iată, voi veni la tine într-un nor gros, pentru ca să audă poporul când îți voi vorbi și să aibă întotdeauna încredere în tine.” Moise a spus Domnului cuvintele poporului.
- ¹⁰ Și Domnul a zis lui Moise: „Du-te la popor, sfințește-i, azi și mâine, și pune-i să-și spele hainele.
- ¹¹ Să fie gata pentru a treia zi; căci a treia zi Domnul Se va coborî, în fața întregului popor, pe muntele Sinai.
- ¹² Să hotărâști poporului anumite margini de jur împrejur și să spui: „Să nu cumva să vă suiți pe munte sau să vă atingeți de poalele lui. Oricine se va atinge de munte va fi pedepsit cu moartea.
- ¹³ Nicio mână să nu se atingă de el; ci pe oricine se va atinge să-l omoare cu pietre sau să-l străpungă cu săgeți: dobitoc sau om, nu va trăi.” Când va suna trâmbița, ei vor înainta spre munte.”
- ¹⁴ Moise s-a coborât de pe munte la popor: a sfințit poporul, și ei și-au spălat hainele.
- ¹⁵ Și a zis poporului: „Fiți gata în trei zile; să nu vă apropiați de vreo femeie.”
- ¹⁶ A treia zi dimineăta, au fost tunete, fulgere și un nor gros pe munte; trâmbița răsună cu putere, și tot poporul din tabără a fost apucat de spaimă.
- ¹⁷ Moise a scos poporul din tabără, spre întâmpinarea lui Dumnezeu, și s-au așezat la poalele muntelui.
- ¹⁸ Muntele Sinai era tot numai fum, pentru că Domnul Se coborâse pe el în mijlocul focului. Fumul acesta se înălța ca fumul unui cuptor, și tot muntele se cutremura cu putere.

- ¹⁹ Trâmbița răsună tot mai puternic. Moise vorbea, și Dumnezeu îi răspundea cu glas tare.
- ²⁰ Domnul S-a coborât pe muntele Sinai, și anume pe vârful muntelui. Domnul a chemat pe Moise pe vârful muntelui. Și Moise s-a suit sus.
- ²¹ Domnul a zis lui Moise: „Coboară-te și poruncește poporului cu tot dinadinsul să nu dea buzna spre Domnul, ca să se uite, pentru ca nu cumva să piară un mare număr dintre ei.
- ²² Preoții, care se apropie de Domnul, să se sfințească și ei, ca nu cumva să-i lovească Domnul cu moartea.”
- ²³ Moise a zis Domnului: „Poporul nu va putea să se suie pe muntele Sinai, căci ne-ai oprit cu tot dinadinsul, zicând: „Hotărăște anumite margini în jurul muntelui și sfințește-l.”
- ²⁴ Domnul i-a zis: „Du-te, coboară-te și suie-te apoi iarăși cu Aaron; dar preoții și poporul să nu dea buzna să se suie la Domnul, ca nu cumva să-i lovească cu moartea.”
- ²⁵ Moise s-a coborât la popor și i-a spus aceste lucruri.

Dumnezeu le-a dat israeliților instrucțiuni clare cu privire la ce tre buiau să facă pentru a se pregăti pentru darea legii la Sinai. Curățenia lor exterioară trebuia să le reflecte consacrarea totală față de Dumnezeu. Trebuiau să fie pregătiți pentru manifestarea splendidă a gloriei Domnului care urma să vină. Și, când a venit, a fost însoțită de „tunete, fulgere și un nor gros pe munte; trâmbița răsună cu putere și tot poporul din tabără a fost apucat de spaimă” (Exodul 19:16).

Decalogul (Cele Zece Porunci) este esența revelației lui Dumnezeu și a eticii biblice. Acesta constituie fondul și fundamentul standardelor divine pentru întreaga omenire; principiile lui sunt eterne și universale. Conform relatării biblice, Decalogul a fost proclamat de Dumnezeu (Exodul 19:19; 20:1; Deuteronomul 5:4,5,24) și a fost scris de El (Exodul 24:12; 31:18; Deuteronomul 5:22). Acesta i-a fost dat de două ori lui Moise ca dar special (Exodul 32:19; 34:1; Deuteronomul 10:1,2).

În cartea Exodul, Decalogul este numit „mărturia” (ebr. ‘edut; Exodul 31:18) sau „cuvintele legământului” (ebr. dibre habberit; Exodul 34:28). În cartea Deuteronomul, ele sunt scrise pe „tablele legământului” (Deu teronomul 9:9,11,15). Nicio carte în limba ebraică nu folosește termenul „Cele Zece Porunci” (ebr. mișwot, „porunci”). În schimb, de trei ori sunt numite „Cele Zece Cuvinte” – ebr. ‘aseret haddebarim, de la dabar, care înseamnă „cuvânt, propoziție, chestiune, lucru, discurs, relatare, promisiune, rostire”. (Vezi, în limba română, Exodul 34:28 [„Cele Zece Porunci”]; Deuteronomul 4:13 [„Cele Zece Porunci”]; 10:4, VBRC [„cele zece cuvinte”].)

Există două versiuni ale Decalogului, cu diferențe foarte mici; prima este consemnată în Exodul 20:1-17, iar a doua, în Deuteronomul 5:6-21. A doua versiune a fost prezentată oral de Moise la aproape 40 de ani după Sinai, chiar înainte de intrarea în Țara Promisă (Deuteronomul 1:3,4; 4:44-47). Aceste circumstanțe explică ușoarele diferențe dintre cele două.

Când a rezumat legea ca fiind iubire, Pavel a citat din Decalog (Romani 13:8-10). Iubirea este, într-adevăr, esența legii lui Dumnezeu, deoarece El este un Dumnezeu al iubirii (1 Ioan 4:16).

Cum înțelegi Cele Zece Porunci ca expresie a iubirii lui Dumnezeu? Ce în seamnă lucrul acesta? Cum se exprimă dragostea lui Dumnezeu în ele?

Mărti, 19 august

Darul Decalogului

3. Studiază Exodul 20:1-17. Care sunt principiile Decalogului și cum este aces ta organizat?

Exodul 20:1-17

¹ Atunci Dumnezeu a rostit toate aceste cuvinte și a zis:

² „Eu sunt Domnul Dumnezeul tău care te-a scos din țara Egiptului, din casa robiei.

³ Să nu ai alți dumnezei afară de Mine.

⁴ Să nu-ți faci chip cioplit, nici vreo înfățișare a lucrurilor care sunt sus în ceruri, sau jos pe pământ, sau în apele mai de jos decât pământul.

⁵ Să nu te închini înaintea lor și să nu le slujești; căci Eu, Domnul Dumnezeul tău, sunt un Dumnezeu gelos, care pedepsesc nelegiuirea părinților în copii, până la al treilea și la al patrulea neam al celor ce Mă urăsc,

⁶ și Mă îndur până la al miilea neam de cei ce Mă iubesc și păzesc poruncile Mele.

⁷ Să nu iei în deșert Numele Domnului Dumnezeului tău; căci Domnul nu va lăsa nepedepsit pe cel ce va lua în deșert Numele Lui.

⁸ Adu-ți aminte de ziua de odihnă, ca s-o sfințești.

⁹ Să lucrezi șase zile și să-ți faci lucrul tău.

¹⁰ Dar ziua a șaptea este ziua de odihnă închinată Domnului Dumnezeului tău: să nu faci nicio lucrare în ea, nici tu, nici fiul tău, nici fiica ta, nici robul tău, nici roaba ta, nici vita ta, nici străinul care este în casa ta.

¹¹ Căci în șase zile a făcut Domnul cerurile, pământul și marea, și tot ce este în ele, iar în ziua a șaptea S-a odihnit: de aceea a binecuvântat Domnul ziua de odihnă și a sfințit-o.

- ¹² Cinstește pe tatăl tău și pe mama ta, pentru ca să ți se lungească zilele în țara pe care ți-o dă Domnul Dumnezeuul tău.
- ¹³ Să nu ucizi.
- ¹⁴ Să nu preacurvești.
- ¹⁵ Să nu furi.
- ¹⁶ Să nu mărturisești strâmb împotriva aproapelui tău.
- ¹⁷ Să nu poftești casa aproapelui tău; să nu poftești nevasta aproapelui tău, nici robul lui, nici roaba lui, nici boul lui, nici măgarul lui, nici vreun alt lucru care este al aproapelui tău.

De remarcă că Decalogul nu începe cu poruncile, ci cu acțiunea plăină de har a lui Dumnezeu în favoarea poporului Său: „Eu sunt Domnul Dumnezeuul tău, care te-a scos din țara Egiptului, din casa robiei” (Exodul 20:2). Domnul Își arată mai întâi harul, prin gestul de a oferi libertate și salvare poporului Israel, și abia apoi Își dezvăluie voia. Aceste porunci urmau să fie respectate din dragoste și recunoștință pentru ceea ce făcuse Dumnezeu. Cuvântul-cheie prin care Dumnezeu rezumă Decalogul este „dragoste” (Romani 13:10). Cea mai mare poruncă este porunca de a iubi, care se exprimă în două moduri: iubirea față de Dumnezeu (Deuteronomul 6:5) și iubirea față de aproapele (Leviticul 19:18).

În primele patru porunci, Decalogul interpretează ce înseamnă să Îl iubim pe Dumnezeu; în următoarele șase porunci, legea interpretează ce înseamnă să ne iubim aproapele. Decalogul începe cu onorarea lui Dumnezeu mai presus de toate (iubire pe verticală) și continuă cu respectarea celorlalți (iubire pe orizontală):

1. Să Îl onorăm și să Îl venerăm pe Dumnezeu acordându-I primul și cel mai înalt loc în fiecare situație din viața noastră (prima poruncă);

2. Să onorăm și să menținem locul unic ocupat de Dumnezeu și să nu Îl înlocuim cu nicio formă de idol, fie el fizic, simbolic sau spiritual. Sentimentele noastre cele mai pure aparțin Domnului (a doua poruncă);

3. Să respectăm numele lui Dumnezeu – reputația și caracterul Său (a treia poruncă);

4. Să respectăm ziua Sa de odihnă și de închinare – Sabatul (a patra poruncă);

5. Să ne respectăm părinții (a cincea poruncă);

6. Să respectăm viața (a șasea poruncă);

7. Să respectăm căsătoria (a șaptea poruncă);

8. Să respectăm proprietatea oamenilor (a opta poruncă);

9. Să respectăm reputația altora (a noua poruncă);

10. Să ne respectăm pe noi înșine, astfel încât nicio dorință egoistă să nu ne păteze caracterul (a zecea poruncă).

Isus Însuși a spus: „Dacă Mă iubiți, veți păzi poruncile Mele” (Ioan 14:15; vezi și 1 Ioan 4:20,21). Astfel, adevărata ascultare este pur și sim plu o expresie a iubirii și recunoștinței față de Isus, o iubire exprimată cel mai elocvent prin modul în care ne tratăm aproapele.

Miercuri, 20 august

Funcțiile legii lui Dumnezeu

Legea lui Dumnezeu dezvăluie caracterul Său, cine este El. Așa cum Dumnezeu este sfânt, drept și bun, la fel este și legea Lui. Pavel confir mă: „Așa că Legea, negreșit, este sfântă, și porunca este sfântă, dreap tă și bună” (Romani 7:12). În Biblie, legea lui Dumnezeu este văzută într-o lumină eminamente pozitivă (Matei 5:17,18; Ioan 14:15; 1 Co rintenii 7:19). Se pot scrie poezii despre lege (precum Psalmul 119), se poate cânta despre lege (Psalmul 19) și se poate medita asupra ei zi și noapte (Psalmii 1:2; Iosua 1:8). Legea ne ajută să ne ferim de rău și ne dă înțelepciune, înțelegere, sănătate, prosperitate și pace (Deuteronomul 4:1-6; Proverbele 2; 3).

1. Legea lui Dumnezeu este ca un gard care creează un spațiu larg pentru viață și avertizează că, dincolo de un anumit punct, există pericol, probleme, complicații și chiar moarte (Geneza 2:16,17; Iacov 2:12).

2. Legea este și un indicator spre Domnul Isus, Cel care ne iartă pă catele și ne schimbă viața (2 Corinteni 5:17; 1 Ioan 1:7-9). În acest fel, ea ne conduce ca un pedagogos, un păzitor/apărător, la Hristos (Galateni 3:24).

4. Ce spune Iacov, în Iacov 1:23-25, și cum ne ajută aceste cuvinte să ne dăm seama care este funcția și importanța legii, chiar dacă ea nu ne poate salva?

Iacov 1:23-25

²³ Căci, dacă ascultă cineva Cuvântul, și nu-l împlinește cu fapta, seamănă cu un om care își privește fața firească într-o oglindă,

²⁴ și, după ce s-a privit, pleacă și uită îndată cum era.

²⁵ Dar cine își va adânci privirile în legea desăvârșită, care este legea slobozeniei, și va stărui în ea, nu ca un ascultător uituc, ci ca un împlinitor cu fapta, va fi fericit în lucrarea lui.

O oglindă ne poate dezvălui defectele, într-adevăr. Dar nu există nimic în oglindă care să le poată vindeca. Oglinda arată problemele, dar nu oferă nicio soluție la probleme. La fel se întâmplă și cu legea lui Dumnezeu. A încerca să ne îndreptăm înaintea lui Dumnezeu prin respectarea legii ar fi ca și cum ne-am holba la oglindă în speranța că, mai devreme sau mai târziu, oglinda ne va face defectele să dispară.

Deoarece mântuirea este prin credință, nu prin fapte – nici măcar prin faptele legii –, unii creștini susțin că legea a fost desființată și că nu mai trebuie să o respectăm. Desigur, având în vedere că legea în sine este cea care definește păcatul – „Păcatul nu l-am cunoscut decât prin Lege” (Romani 7:7) –, această afirmație este o interpretare complet greșită a relației dintre lege și Evanghelie. Existența legii este tocmai motivul pentru care avem nevoie de Evanghelie.

Cât de reușite au fost încercările tale de a asculta de legea lui Dumnezeu? Suficient de bune încât să îți bazezi mântuirea pe ele? Dacă nu, de ce ai nevoie de Evanghelie?

Joi, 21 august

Legea ca promisiunea lui Dumnezeu pentru noi

5. Deși Pavel este foarte clar în Romani 3:20-24 că nu putem fi salvați prin pă zirea Celor Zece Porunci, care ar trebui să fie rolul acestor porunci în viața noastră?

Romani 3:20-24

²⁰ Căci nimeni nu va fi socotit neprihănit înaintea Lui prin faptele Legii, deoarece prin Lege vine cunoștința deplină a păcatului.

²¹ Dar acum s-a arătat o neprihănire pe care o dă Dumnezeu, fără lege – despre ea mărturisesc Legea și Prorocii –

²² și anume, neprihănirea dată de Dumnezeu, care vine prin credința în Isus Hristos, pentru toți și peste toți cei ce cred în El. Nu este nicio deosebire.

²³ Căci toți au păcătuit și sunt lipsiți de slava lui Dumnezeu.

²⁴ Și sunt socotiți neprihăniți, fără plată, prin harul Său, prin răscumpărarea care este în Hristos Isus.

Sensul ebraic al termenului *dabarim*, folosit în scrierile lui Moise pentru a descrie Cele Zece Porunci (Exodul 34:28; Deuteronomul 4:13; 10:4), nu înseamnă literal „porunci”, ci „cuvinte”. Acest „cuvânt”, *dabar* (singular), poate avea sensul de „promisiune”. Acesta este motivul pentru care, în numeroase locuri (1 Împărați

8:56; 2 Cronici 1:9; Neemia 5:12,13; Deuteronomul 1:11; 6:3; 9:28; Iosua 9:21; 22:4; 23:5), dabar este tradus printr-o formă fie substantivală, fie verbală care exprimă ideea de promisiune/făgăduință.

Ellen G. White ne oferă o înțelegere mai clară a funcției Decalogului: „Cele Zece Porunci [...] sunt zece promisiuni” (Ellen G. White, *Co men tarius biblic adventist*, vol. 1, p. 1105). Decalogul ar trebui înțeles ca un ansamblu de promisiuni făcute de Dumnezeu, care ne vor ghida pe calea cea bună, astfel încât El să poată face lucruri minunate pentru noi. Dar trebuie să le respectăm.

6. Cum ar trebui să înțelegem declarația lui Pavel din Romani 10:4, potrivit căreia Hristos este „sfârșitul” legii?

Romani 10:4

⁴ Căci Hristos este sfârșitul Legii, pentru ca oricine crede în El să poată căpăta neprihănirea.

Pavel afirmă că Isus Hristos este telos-ul legii, dar nu în sensul că Hristos abrogă legea sau o elimină. Acest lucru înseamnă că Hristos este scopul și intenția legii; nu înseamnă că jertfa Sa ispășitoare pune capăt valabilității și caracterului ei veșnic. Dimpotrivă, Pavel vorbește despre importanța legii, despre legitimitatea ei și despre autoritatea ei durabilă (Romani 3:31; 1 Corinteni 7:19; Galateni 5:6). Sensul cuvântului telos se referă în primul rând la scop și la țintă, nu la timp. Hristos este cheia de deblocare a adevăratului sens și scop al legii lui Dumnezeu. Prin urmare, ar fi incorect să afirmăm că Hristos a invalidat, a înlocuit sau a abrogat legea. Hristos este scopul legii, Cel către care aceasta arată.

Cum ne conduce legea la Isus? Cu alte cuvinte, ce lucruri ne dezvăluie legea despre noi înșine, care ne-ar îndrepta într-adevăr spre Isus?

Vineri, 22 august

Un gând de încheiere

Suplimentar: Ellen G. White, *Patriarhi și profeți*, cap. 27 și 29

Principiul respectului sfânt este valabil și astăzi. Izvorăște din înțele gerea măreției, transcendenței și maiestății lui Dumnezeu. Vederea slă veii lui Dumnezeu naște recunoștință în inima noastră și ne diminuează mândria. Cu cât vedem mai îndeaproape sfințenia lui Dumnezeu, cu atât vom discerne mai multe imperfecțiuni în viața noastră, ceea ce ne va face să fim și mai însetați de prezența

Sa transformatoare și de dorința de a fi mai asemănători cu El. În plus, faptul că știm că suntem comparați cu El și cu legea Sa sfântă ne face total dependenți de moartea înlocuitoare a lui Hristos pentru noi.

Dacă Îl acceptăm cu umilință pe Dumnezeu ca Domn și Împărat al nostru, poruncile Sale nu sunt greu de respectat, iar legea divină este valabilă pentru totdeauna (Matei 11:28-30; 5:17-20). Când respectăm legile lui Dumnezeu din dragoste și recunoștință față de El, datorită mântuirii pe care ne-a acordat-o fără plată, ne putem bucura de plinătatea unei relații mântuitoare cu El. În timp ce ne bucurăm de marile avantaje ale respectării legii (la urma urmei, uită-te la durerea și greutățile pe care le aduce călcarea ei), ne putem bucura și de siguranța de a ști că mântuirea noastră se găsește în Domnul Isus, nu în respectarea legii.

Zilnic: Leviticul 26 – Numeri 5; Ellen G. White, Faptele apostolilor, cap. 34

1. Care era blestemul legat de foșnetul unei frunze suflate de vânt?
2. Unde trebuiau să tabere copiii lui Israel și leviții?
3. Cu ce era acoperit chivotul când se transporta?
4. Ce despăgubire trebuia să dea hoțul care câștiga lucruri prin mijloace necinstite?
5. Ce îi va da slujitorului Evangheliei o putere mai mare decât influența predicii?